

9. RUSKÁ INVAZE V ROCE 2022

RUSKO svou invazi na Ukrajinu v roce 2022 podle všeho chápalo jako preemptivní útok, aby prosadilo mírovou dohodu, které nemohlo dosáhnout diplomatickou cestou. Přesto se jednalo o agresivní válku s nepředvídatelnými důsledky. Stala se také zástupnou válkou, protože země NATO viděly příležitost bojovat s Ruskem a pokořit ho, a to s použitím ukrajinských vojáků. Tato zástupná válka se stala nesmírně nebezpečnou, protože fakticky představuje hlavní frontovou linii v boji o budoucí světový řád. Soupeřící strany konfliktu jsou ochotny podstoupit větší riziko, když je strategické soupeření definováno totálním vítězstvím, nebo totální porážkou.

Hlavním cílem Západu je oživit své oslabující postavení ve světě a obnovit kolektivní hegemonii pod vedením USA. Porážka Ruska by odstranila klíčového soupeře v Evropě a oslabil Čínu, což by kolektivnímu Západu umožnilo obnovit tzv. mezinárodní řád založený na pravidlech. Porážka na Ukrajině by však zdiskreditovala NATO v Evropě a posílila by vznik multipolárního světa. Slovy polského premiéra Mateusza Morawieckého: „Pokud ztratíme Ukrajinu, ztratíme svět na desetiletí. Porážka na Ukrajině by mohla být začátkem konce zlatého věku Západu.“⁴⁹⁶ Prezident Biden podobně varoval, že rostoucí konflikty znamenají, že světovému řádu „došla pára“, a vyslovil se pro oživení vedoucí úlohy a hegemonie USA pro „nový světový řád“.⁴⁹⁷

Prezident Vladimir Putin také označil konflikt na Ukrajině jako soupeření o světový pořádek, přičemž jej vykreslil jako boj mezi unipolaritou jako zdrojem konfliktů a multipolaritou jako systémem vzájemného omezování:

i / Mateusz Morawiecki (*1968) – předseda vlády Polska za stranu Právo a spravedlnost v letech 2017–2023.

Nejedná se o územní konflikt ani o snahu nastolit regionální geopolitickou rovnováhu. Jde o mnohem širší a zásadnější problém, který se týká principů, na nichž je založen nový mezinárodní řád. Trvalý mír bude možný pouze tehdy, když se všichni budou cítit bezpečně a jistě, budou chápat, že jejich názory jsou respektovány, a ve světě bude existovat rovnováha, kdy nikdo nebude moci jednostranně nutit nebo donucovat ostatní, aby žili nebo se chovali tak, jak se hegemoni líbí, i když je to v rozporu se svrchovaností, skutečnými zájmy, tradicemi nebo zvyky národů a zemí.⁴⁹⁸

Informační válka: „nevyprovokovaná“ ruská invaze

Mobilizace lidového mínění pro válku proti největší jaderné mocnosti světa a odmítnutí mírových jednání vyžaduje, aby byl konflikt ideologicky zarámován jako boj mezi dobrem a zlem. Západní politické mediální elity neustále popírají, že Rusko je motivováno legitimními bezpečnostními obavami, a místo toho tvrdí, že ruská invaze na Ukrajinu byla „nevyprovokovaná“.

Pokud by veřejnost uvěřila, že Rusko bylo k invazi vyprovokováno, pak by logicky bylo možné dosáhnout diplomatického řešení a případné dodávky zbraní by jen eskalovaly násilí. Tato logika je však postavena na hlavu tím, že je ruská invaze rámována jako nevyprovokovaná a jako snaha získat další území nebo „obnovit Sovětský svaz“. Vyzbrojování Ukrajiny a prodlužování války pak logicky mění kalkulaci nákladů a výnosů celé akce. Jakékoli diplomatické řešení by pak znamenalo pouze ústupky a povzbudilo by Rusko a další státy, aby se v budoucnu zapojily do podobných nepřátelských akcí.

Mantra NATO proto zněla, že válka může kdykoli skončit, pokud Rusko stáhne své vojáky, zatímco Rusko nepovažuje tuto válku za nic menšího než za existenční hrozbu, ve které nelze prohrát. Narativ o „nevyprovokované“ invazi byl proto nezbytný k udržení zástupné války proti Rusku, do níž NATO vyšle silné zbraně, Evropané obětují své ekonomiky a zbytek světa bude tlačěn k izolaci Ruska.

Narativ o nevyprovokované invazi byl od počátku slabý, protože největší vojenská aliance na světě expandovala k ruským hranicím. Velmoci jsou velmi citlivé na jiné velmoci na svých hranicích,

zejména Rusko, neboť jeho historie je do značné míry příkladem potřeby vytvářet nárazníky proti západním útočníkům. Lze s velkou jistotou předpovědět, že USA by podobně reagovaly válkou, kdyby se Rusko nebo Čína snažily vytvořit vojenskou alianci s Mexikem a umístit své zbraně na americké hranice. USA skutečně v roce 1962 pohrozily jadernou válkou, pokud Sověti neodstraní své jaderné zbraně z Kuby. Hypotéza, že světový řád je založen na společných pravidlech, byla testována v lednu 2022, kdy Moskva navrhla, že by mohla reagovat na americkou militarizaci Ukrajiny vysláním ruských vojáků a zbraňových systémů na Kubu a do Venezuely. Na to reagoval americký poradce pro národní bezpečnost Jake Sullivan:ⁱ „Pokud by se Rusko vydalo tímto směrem, podnikli bychom rozhodné kroky.“⁴⁹⁹

Narativ o „nevyprovokované“ invazi si následně vyžádal přísnou kontrolu informací vzhledem k téměř 30 letům důkazů, že Rusko považuje rozšiřování NATO za hlavní hrozbu pro Rusko. V informační válce to bylo později odmítnuto jako „ruská propaganda“. Odpůrci, kteří tvrdili, že ruská invaze nebyla „nevyprovokovaná“, mohli být obviněni z legitimizace a podpory války, což ospravedlňovalo cenzuru ve veřejné diskusi a potlačování disidentních názorů.

Po ruské anexi Krymu v roce 2014 profesor John Mearsheimer tvrdil, že „Spojené státy a jejich evropští spojenci nesou větší díl odpovědnosti za krizi. Jádrem problému je rozšíření NATO“.⁵⁰⁰ Po ruské invazi v roce 2022 nenaznačil nikdo jiný než papež František, že „na Ukrajině to byly jiné státy, které vytvořily konflikt“ a dodal, že „štěkání NATO u dveří Ruska“ mohlo vyprovokovat ruskou invazi na Ukrajinu.⁵⁰¹ Dokonce i neokonzervativní jestřáb Robert Kagan tvrdil, že „trvat na tom, že invaze byla zcela nevyprovokovaná, je zavádějící“, neboť „ruská rozhodnutí byla odpovědí na rozšiřující se poststudenoválečnou hegemonii Spojených států a jejich spojenců v Evropě“.⁵⁰² V květnu 2023 ředitelka amerických zpravodajských služeb Avril Hainesováⁱⁱ při slyšení v senátním výboru pro ozbrojené složky rovněž dospěla k závěru, že cílem Moskvy bylo „upevnit kontrolu nad okupovaným územím na východní a jižní Ukrajině a zajistit, aby se Ukrajina nikdy nestala spojencem NATO“.⁵⁰³

i / Jacob J. Sullivan (*1978) – v této funkci od r. 2021.

ii / Avril D. Hainesová (*1969) – v této funkci od r. 2021.

Když se z rovnice odstraní provokace NATO, invaze může být přičítána pouze ruské zlovůli a vnitřní dysfunkci. Dalším častým narativem bylo, že Putin usiluje o obnovení Sovětského svazu a zabránění šíření ukrajinské demokracie a svobody do Ruska. Mluví se, jako by se psal rok 1938 a Putin byl novým Hitlerem, a proto Rusko přejde k invazi do zbytku východní Evropy, pokud se Západu nepodaří Putina na Ukrajině zastavit. Válečná propaganda na Západě tak hovořila o neřízeném ruském diktátorovi, který se snaží zlikvidovat svrchovanost Ukrajiny, aby obnovil ruské impérium. V den ruské invaze prezident Biden tvrdil:

Z jejich strany nikdy nešlo o skutečné obavy o bezpečnost. Vždy šlo o otevřenou agresi, o Putinovu touhu po impériu jakýmkoliv prostředky – zastrašováním ruských sousedů pomocí nátlaku a korupce, násilnou změnou hranic a nakonec volbou války bez příčiny.⁵⁰⁴

Šéf zahraniční politiky EU a nejvyšší diplomat Josep Borrell odmítl roli diplomacie, když tvrdil, že válka se vyhraje na bojišti a začal vyzbrojovat Ukrajinu pomocí Evropského mírového nástroje.⁵⁰⁵ Podobně generální tajemník NATO Jens Stoltenberg tvrdil, že „zbraně jsou cestou k míru“. Odmítnutí diplomacie a snaha o vítězství na bojišti byla zřejmá, protože Norsko dokonce udělilo Nobelovu cenu míru Ukrajince Oleksandře Matvijcukovéⁱⁱ, která tvrdila, že kompromis s Ruskem není mír.⁵⁰⁶ Bývalý britský premiér Boris Johnsonⁱⁱⁱ se také vyjádřil, že Západ by se neměl obávat eskalace, protože ruská invaze byla nevyprovokovaná: „Jak můžeme mít vážné obavy ohledně provokování (Putina), když jsme viděli, co udělá bez sebemenší provokace?“ Johnson rovněž odmítl hrozbu eskalace do jaderné války s Ruskem, protože i kdyby k jaderné válce došlo, „Ukrajinci budou pravděpodobně bojovat dál a stejně zvítězí“.⁵⁰⁷

Poté, co Rusko v únoru 2022 napadlo Ukrajinu, politické mediální elity na Západě následujících 18 měsíců tvrdily, že rozšiřování NATO

i / European Peace Facility – mimorozpočtový finanční nástroj EU ustavený v březnu 2021.

ii / Oleksandra Matvijcuková (*1983) – Nobelova cena míru za r. 2022 byla udělena ukrajinskému Centru pro občanské svobody, které Matvijcuková vede.

iii / Alexander Boris Johnson (*1964) – vůdce Konzervativní strany a premiér Spojeného království v letech 2019–2022.

nemá s rozhodnutím Ruska jít do války nic společného. Odkazování na rozšiřování NATO bylo odmítáno jako ruská propaganda a zástěrka pro zábor území za účelem obnovení ruského či sovětského impéria. Nicméně v září 2023 generální tajemník NATO Jens Stoltenberg možná nechtěně připustil: „Takže on [Putin] šel do války, aby se bránil NATO, více NATO, v blízkosti svých hranic.“ Kontext Stoltenbergových poznámek spočíval v jeho škodolibém konstatování, že Rusko zahájilo válku, aby zabránilo rozšiřování NATO, ale místo toho získalo více NATO u svých hranic:

Prezident Putin na podzim 2021 prohlásil, a skutečně poslal návrh smlouvy, kterou chtěli, aby NATO podepsalo, že už se NATO nebude rozšiřovat. To bylo to, co nám poslal. A [to] byla podmínka, aby nedošlo k invazi na Ukrajinu. To jsme samozřejmě nepodepsali. Stal se pravý opak. Chtěl, abychom ten slib podepsali, že nikdy nebudeme rozšiřovat NATO. Chtěl, abychom odstranili naši vojenskou infrastrukturu ve všech spojeneckých zemích, které vstoupily do NATO od roku 1997, což znamená polovinu NATO, celou střední a východní Evropu, bychom měli z této části Aliance NATO vyjmout a zavést jakýsi druh členství B nebo druhé třídy. To jsme odmítli. A tak šel do války, aby zabránil NATO, většímu počtu NATO, v blízkosti svých hranic. Dosáhl přesného opaku. Získal větší přítomnost NATO ve východní části Aliance a také vidí, že Finsko již do Aliance vstoupilo a Švédsko se brzy stane plnoprávným členem.⁵⁰⁸

Ruský plán omezené intervence a sabotáž mírových jednání ze strany NATO

Na ruskou invazi na Ukrajinu lze pohlížet z clausewitzovského hlediska jako na pokračování politiky jinými prostředky. Poté, co Kyjev nenaplnil dohodu Minsk II a NATO nebylo ochotno vyhovět ruským bezpečnostním zájmům, se Moskva rozhodla, že všechny mírové prostředky byly vyčerpány. Hrozby se posuzují podle schopností a záměrů. Schopnosti, kterým Rusko čelilo, se rychle zvyšovaly, protože silná ukrajinská armáda byla vyzbrojována a cvičena Západem a zároveň se postupně měnila ve faktického člena NATO. Vyhledy se jeví jako

hrozivé, protože Kyjev a NATO se zdály být pevně rozhodnuty pro vojenské řešení Donbasu, a dokonce i znovuzískání Krymu. Na základě těchto rostoucích hrozeb se nakonec ukázalo, že rizika spojená s ruskou vojenskou intervencí jsou menší než riziko nečinnosti.

Následné rozhodnutí o použití vojenské síly bylo formulováno jako „speciální vojenská operace“, a to zčásti kvůli omezenému cíli, kterým byl nátlak na Kyjev, aby přijal požadavky Moskvy. Ruská invaze naznačovala, že cílem bylo vnutit Ukrajině urovnání, protože ho nebylo možné dosáhnout diplomatickou cestou. Rusko původně vstoupilo na Ukrajinu s armádou čítající přibližně 150 000 vojáků, což bylo příliš málo na to, aby Ukrajinu dobylo a obsadilo.

Steven Myers, který dříve působil v Poradním výboru pro mezinárodní hospodářskou politiku amerického ministerstva zahraničí pod dvěma ministry zahraničí, tvrdil, že ruská vojenská taktika byla „zcela neslučitelná s dobýváním“, neboť cílem bylo udržet Ukrajinu mimo NATO.⁵⁰⁹ Ruská armáda se navíc vyhnula útokům na kritickou infrastrukturu a držela se pod kontrolou, aby omezila civilní oběti. Zdrženlivost ruské armády v počátečních fázích války odrážela omezený cíl přimět Ukrajinu k vyjednávání, aniž by se v ukrajinském obyvatelstvu vytvořila nadměrná nevráživost, protože to by Kyjevu také ztížilo vyjednávání. Velikost ruské armády vyslané na Ukrajinu byla uzpůsobena tomu, aby vytvářela tlak na Ukrajinu a Západ; nebyla dostatečně silná jako invazní armáda schopná obsadit velké části ukrajinského území. To však umožnilo NATO předkládat narativ o slabé a zaostalé ruské armádě, kterou Ukrajinci mohou porazit.

V prvních týdnech války došlo ke třem pokusům vyjednat ukrajinskou neutralitu a ukončit válku před rozpoutáním dalšího nadměrného ničení. Všechny snahy byly blízko úspěchu, než je torpédovaly Spojené státy a Velká Británie. Ze strategického hlediska měl Washington zájem zabránit neutralitě Ukrajiny, zatímco určité krveprolití by USA umožnilo oslabit Rusko a zajistit trvalý rusko-ukrajinský rozvod. USA potopily ruský cíl krátké a omezené intervence tím, že sabotovaly mírová jednání, a místo toho prosazovaly dlouhou válku.

25. února 2022, den po ruské invazi, prezident Zelenskyj prohlásil: „Dnes jsme z Moskvy slyšeli, že stále chtějí jednat. Chtějí mluvit o neutrálním statusu Ukrajiny... Nebojíme se mluvit o neutrálním

statusu.“⁵¹⁰ Kdyby Kyjev souhlasil s neutralitou a ukončil tak své snahy o vstup do NATO, válka by pravděpodobně byla velmi krátká – jak bylo zamýšleno. Následujícího dne, 26. února, Zelenskyj znovu potvrdil připravenost jednat o neutralitě Ukrajiny: „Pokud jsou rozhovory možné, měly by se uskutečnit. Pokud v Moskvě řeknou, že chtějí vést rozhovory, včetně těch o neutrálním statusu, nebojíme se toho. I o tom můžeme jednat.“⁵¹¹ Den poté, 27. února, Moskva a Kyjev oznámily, že v Bělorusku povedou mírové rozhovory „bez předběžných podmínek.“⁵¹² Později Zelenskyj dokonce vyzval k uzavření „dohody o kolektivní bezpečnosti“, která by zahrnovala i Rusko, aby se zmírnily vzájemné bezpečnostní obavy, které vyvolaly válku.⁵¹³

Na Západě se objevily obavy z vyhlídky na mírovou dohodu a byly nabízeny pobídky k udržení války. Dne 25. února 2022, první den po ruské invazi, i když Zelenskyj souhlasil s jednáním o neutralitě, mluvčí amerického ministerstva zahraničí Ned Price oznámil, že Washington odmítá jakékoli mírové rozhovory bez předběžných podmínek, protože trval na tom, že USA nemohou akceptovat diplomacii, dokud Rusko nestáhne všechny své síly z Ukrajiny:

Nyní vidíme, že Moskva navrhuje, aby se diplomacie odehrávala před namířenou zbraní, nebo když moskevské rakety, minomety a dělostřelectvo míří na ukrajinský lid. To není skutečná diplomacie... Pokud to prezident Putin myslí s diplomacií vážně, ví, co může udělat. Měl by okamžitě zastavit bombardovací kampaň proti civilistům, nařídít stažení svých sil z Ukrajiny a dát světu zcela jasně a jednoznačně najevo, že Moskva je připravena k deeskalaci.⁵¹⁴

Evropané také poskytli pobídky k prodloužení války. Dne 27. února, ve stejný den, kdy Rusko a Ukrajina oznámily mírové rozhovory, schválila EU vojenskou pomoc Ukrajině ve výši 450 milionů eur, čímž dala najevo svou podporu, jež snížila motivaci Kyjeva k jednání s Moskvou.⁵¹⁵ Jak později uznal šéf zahraniční politiky EU Josep Borrell, bez vojenské podpory Západu by válka skončila „během několika dní“.⁵¹⁶ Následné a trvající tvrzení EU i USA bylo, že vojenská pomoc by měla posílit sílu Kyjeva u jednacího stolu, EU ani USA se však následující rok a půl o žádné jednání nezasadily. Místo toho byla mírová jednání aktivně sabotována.

Druhá snaha o rychlé ukončení konfliktu se uskutečnila na začátku března pod vedením izraelského premiéra Naftaliho Bennettaⁱ. Izraelský premiér uvedl, že ho Zelenskyj kontaktoval a požádal o mírové rozhovory s Putinem.⁵¹⁷ Podle Bennetta se Putin zabýval především hrozbou expanze NATO, a proto byl ochoten učinit „obrovské ústupky“ tím, že se vzdá cílů, jako je demilitarizace Ukrajiny. Putin požádal Bennetta, aby Zelenskému sdělil, že invaze skončí, pokud Zelenskyj bude souhlasit s tím, že zůstane mimo NATO, a Zelenskyj tyto podmínky přijal s tím, že Ukrajina do NATO nevstoupí.⁵¹⁸ Bennett navrhl, že by Ukrajina mohla pokračovat v izraelském modelu silné nezávislé armády schopné se bránit sama, místo aby se spoléhala na NATO, což bylo přijatelné jak pro Putina, tak pro Zelenského. Podle Bennetta „si obě strany velmi přály příměří“, a proto „existovala dobrá šance na jeho dosažení“.

Avšak, říká Bennett, Západ zasáhl a mírovou dohodu „zablokoval“. Zatímco Německo a Francie byly pragmatické, Spojené království a USA se chovaly jako jestřábi a chtěly využít válečné příležitosti k boji proti Rusku a k jeho oslabení. Podle Bennetta byl ale „Západ rozhodnut, že bude dál útočit na Putina“ namísto toho, aby usiloval o mír. 21. března 2022 Ned Price naznačil, že diplomatické urovnání nezáleží zcela na Ukrajině, protože se jedná také o konflikt o světový řád:

Tato válka je v mnoha ohledech větší než Rusko, je větší než Ukrajina... Klíčové je, že v sázce jsou principy, které mají univerzální platnost všude, ať už v Evropě, v Indopacifiku nebo kdekoli mezi nimi. A to jsou základní principy, které se prezident Putin snažil porušit a nedodržet a které se naši ukrajinští partneři s podporou mezinárodního společenství snažili bránit – princip, že každý a každá země má svrchované právo určovat svou vlastní zahraniční politiku, má svrchované právo sama určovat, s kým se bude spojovat v rámci svých aliancí, partnerství a jakým směrem se bude orientovat. V tomto případě si Ukrajina zvolila demokratickou cestu – cestu západního směřování, a to je něco, co prezident Putin zjevně nechtěl trpět.⁵¹⁹

Třetí snaha o dosažení mírové dohody začala koncem března, kdy se role prostředníka při vyjednávání o míru mezi Ukrajinou a Ruskem

i / Naftali Bennett (*1972) – v této funkci v letech 2021–2022.

ujalo Turecko. Hlavní překážka na cestě k míru byla překonána, neboť Zelenskyj nabídl při jednáních neutralitu.⁵²⁰ Moskva a Kyjev se tak opět přiblížily mírové dohodě. Předběžnou mírovou dohodu potvrdila Fiona Hillová z Národní bezpečnostní rady USA a Angela Stentová z Ministerstva zahraničí USA. Hillová a Stentová napsaly článek pro časopis *Foreign Affairs*, v němž nastínily hlavní podmínky dohody. Článek uznal, že zdrojem konfliktu byl expanzionismus NATO. Téměř celá politická mediální elita na celém Západě jednohlasně tvrdila, že vojenské akce Ruska nemají s expanzionismem NATO nic společného a že s Putinem není možné vyjednávat. Článek Hillové a Stentové byl přiznáním opaku:

Podle několika bývalých vysokých amerických představitelů, s nimiž jsme hovořily, se zdálo, že v dubnu 2022 se ruští a ukrajinští vyjednatelé předběžně dohodli na obrysech vyjednaného prozatímního urovnání: Rusko by ustoupilo na pozici z 23. února, kdy kontrolovalo část Donbasu a celý Krym, a výměnou by Ukrajina slíbila, že nebude usilovat o členství v NATO a místo toho obdrží bezpečnostní záruky od řady zemí.⁵²¹

Později Putin odhalil návrh mírové smlouvy, které bylo dosaženo mezi Ruskem a Ukrajinou. V názvu návrhu dohody označené jako Smlouva o trvalé neutralitě a bezpečnostních zárukách pro Ukrajinu bylo uvedeno, že Ukrajina zavede do své ústavy „trvalou neutralitu“.

9. dubna 2022 se však britský premiér Boris Johnson vydal do Kyjeva, aby dohodu sabotoval. Jako důvod zrušení mírových jednání uvedl zabíjení v Buči. Zprávy z Ukrajiny tvrdily, že Spojené království a USA přesvědčily Zelenského, aby od mírové dohody odstoupil, a nabídly Ukrajině zbraně, které potřebovala k porážce Ruska na bojišti.⁵²² Ukrajinská média uvedla, že Johnson přijel do Kyjeva se dvěma vzkazy:

První je, že Putin je válečný zločinec, mělo by se na něj tlačit, ne s ním vyjednávat. A druhým je, že i když je Ukrajina připravena podepsat s Putinem nějaké dohody o zárukách, ony [Spojené království a USA] nejsou.⁵²³

Turečtí vyjednávači potvrdili, že Západ si mír nepřeje, protože USA a Velká Británie vytvořily vhodnou situaci, v níž mohou oslabit Rusko tím, že budou bojovat zástupně prostřednictvím Ukrajinců. Turecký ministr zahraničí Mevlüt Çavuşoğluⁱ řekl, že některé státy NATO chtějí válku prodloužit, aby Rusko vykrvácelo. Çavuşoğlu to upřesnil:

Po jednáních v Istanbulu jsme si nemysleli, že válka bude trvat tak dlouho... Ale po setkání ministrů zahraničí NATO jsem měl dojem, že v členských státech NATO jsou lidé, kteří chtějí, aby válka pokračovala – ať válka pokračuje, Rusko bude slabší. Situace na Ukrajině je příliš nezajímá.⁵²⁴

Numan Kurtulmuşⁱⁱ, místopředseda Erdoganovy politické strany, potvrdil, že Zelenskyj byl před zásahem USA připraven mírovou dohodu podepsat:

Tato válka není válkou mezi Ruskem a Ukrajinou, ale mezi Ruskem a Západem. Podporou Ukrajiny Spojené státy a některé evropské země zahajují proces prodlužování této války. My chceme, aby tato válka skončila. Někdo se snaží válku neukončit. Spojené státy považují prodlužování války za svůj zájem.⁵²⁵

Německý generál ve výslužbě Harald Kujat potvrdil, že Johnson sabotoval mírová jednání, aby mohl vést zástupnou (proxy) válku s Ruskem. Kujat potvrdil, že bylo téměř dosaženo dohody, v níž se „Ukraina zavázala vzdát se členství v NATO a nedovolit umístění žádných cizích vojsk nebo vojenských zařízení“, zatímco „Rusko souhlasilo se stažením svých sil na úroveň z 23. února, tj. před zahájením útoku na Ukrajinu“. Generál Kujat však také potvrdil, že „britský premiér Boris Johnson zasáhl v Kyjevě 9. dubna a zabránil podpisu. Podle něj Západ není připraven na ukončení války“⁵²⁶. Podle Kujata Západ požadoval něco, co se rovnalo ruské kapitulaci: „Nyní je opakovaně požadováno úplné stažení jako předpoklad pro jednání“.⁵²⁷ Generál Kujat vysvětlil, že tento postoj byl způsoben válečnými plány USA proti Rusku:

i / Mevlüt Çavuşoğlu (*1968) – v této funkci v letech 2015–2023.

ii / Numan Kurtulmuş (*1959) – v této funkci v letech 2014–2017.